ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δρχ. 3. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησής των παρὰ τῶν ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτον τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ κ. κ. ἀναγνῶσται μας δύναται νὰ μᾶς ἀπευθύνουν κάθε ἐρώτησι σχετικὴ μὲ τὴ φιλολογία μας ἢ τὶς ξένες φιλολογίες. Π. χ. γιὰ τὸ ἔργο ἑκάστου συγγραφέως, ἂν θέλουν νὰ τὸ μελετήσουν ὁλόκληρο, γιὰ κάθε βιβλιογραφικὴ πληροφορία τέλος πάντων, εἴτε φιλολογική, εἴτε ἱστορική, κλπ.

Δ. Α. Νικολάου (συγγραφέα—ποιητήν). Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας :

«Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο»,

Ὡς παλαιός σου φίλος σπεύδω ἀμέσως ἀφ' ἧς στιγμῆς πάτησα τὸ ἱερό μας χῶμα νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὴν ἀνακούφησι ποὺχα στὴν ξένην διαβάζοντας τὰ ὡραῖα σου διηγήματα.

»Πεφορτισμένος τώρα μὲ τὰ πιὸ ἰδαιώδη ἀριστουργήματα τοῦ τωρινοῦ μας βίου, θέλω σὲ κάθε σου ἔκδοσι ν' ἀποστέλω γιὰ τὸ ἀναγνωστικό σου κοινό, τὰ τόσον εὐχάριστα καὶ διδακτικά μου ἔργα—δημοσίευε εἰ δυνατὸν τὰ συνημένα δύο : «Στοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς» καὶ τὸ ἀκροστιχοιμένο τραγοῦδι».

Δυστυχῶς ὅμως, φίλτατε, οἱ στίχοι σας δὲν εἶνε καλοί. Καὶ ἡ ἀκροστιχὶς «Κοῦλα—Μῆτσος», κι' αὐτὴ ἀνεπιτυχής. Λυπούμεθα πολὺ ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε. Ἰ. Γριτσόπουλον, Δημητσάνα. Τὸ τραγουδάκι ὄχι ἐπιτυχημένο. Δημοσιεύουμε εὐχαρίστως ὅσα συμπληρωματικῶς μᾶς γράφετε γιὰ τὸν ὁλόθρο τῶν Κολοκοτρωναίων στὸ μοναστήρι τῆς Αἰμυαλοῦς :

«Διάβασα στὶς στῆλες τοῦ καλοῦ μας «Μπουκέτου» τὴ μελέτη γιὰ τὸ Γιάννη Ζορμπᾶ. Μὰ σὰ Γορτύνιος καὶ εἰδικῶς ἐξετάσας τὰ πράγματα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νάχω μερικὲς ἀντιρρήσεις :

»Πρῶτα-πρῶτα δὲν ἦσαν 37 κλέφτες στὸ ληνὸ τοῦ Μοναστηριοῦ τῆς Αἰμυαλοῦς, ἀλλὰ 6, τέσσερες Κολοκοτρωναῖοι, ὁ Ζορμπᾶς κι' ὁ ἀδερφός του ὁ Γιώργας ἀπ' τὴν Τριφυλλία.

»Ἐπίσης δὲν πῆγε ὁ καλόγερος στὴ Δημητσάνα νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Τουρκικὴ Διοίκηση, ἀλλὰ στὴ Στεμνίτσα, ὅπου εἰδοποίησε τὸ Τουρκικὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖο ἀφοῦ συνεννοήθηκε μὲ τὸν κοτσαμπασῆ τῆς Δημητσάνας Θανασιὸ Ἀντωνόπουλο κι' ἄλλους προεστοὺς τοῦ Ζυγοβιστιοῦ καὶ τῆς Στεμνίτσας, ξεκίνησε γιὰ τὸ μοναστῆρι. Ἀψηφώντας μάλιστα ὁ Ἀντωνόπουλος τὸν Πατριαρχικὸ προορισμὸ τοῦ 1804 ἔστειλ' ἄνθρωπο νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς κλέφτες νὰ φύγουν. Ὡσσύτως ὅταν ζύγωναν στὸ μοναστῆρι, οἱ Ἕλληνες προεστοὶ ἄρχισαν νὰ φίχνουν ντουφεκιὲς γιὰ ν' ἀκούσουν οἱ κλέφτες καὶ νὰ φύγουν, μὰ αὐτοὶ δὲν καταδέχτηκαν νὰ φανοῦν δειλοὶ κι' ἔμειναν ἐκεῖ νὰ σκοτωθοῦν.

»Ἐπίσης οἱ κλέφτες δὲν καῆκαν ζωντανοί, ἀλλὰ βγῆκαν ἀπ' τὸ ληνὸ ἀρματωμένοι, μὴ ἀντέχοντες στὸν καπνό, καὶ σκοτώθηκαν ἀπ' τὰ βόλια τῶν Τούρκων.

»Τέλος, γιὰ τὸν προδότη καλόγερο λένε πὼς πληγώθηκε ἀπ' τὸ Γιάννη τὸν Κολοκοτρώνη, τὸν Ζορμπᾶ, ἄλλα δὲν πέθανε. Μάλιστα ὅταν φύγανε οἱ Τοῦρκοι, ὁ προδότης αὐτὸς μετανοιωμένος γιὰ ὅ,τι ἔκανε, ἔθαψε τὰ παλληκάρια, καθὼς ἀναφέρει ἡ παράδοσι :

«Ἐγὼ Γιάννη σὲ πρόδωσα, ἐγὼ καὶ θὰ σὲ θάψω».

Κατὰ τό : «ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται».

Πρέπει νὰ ἔχετε ὅμως σχετικῶς ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι γιὰ πολλὰ γεγονότα τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τῶν προεπαναστατικῶν χρόνων, οἱ ἱστορικοὶ διαφωνοῦν, ὅτι ὑπάρχουν διάφορες ἐκδόσεις κι' ὅτι κι' αὐτὴ ἡ παράδοσις πέφτει ἔξω συνήθως. Ἡ σχετικὴ μὲ τὸ θανατο τοῦ Ζορμπᾶ παραλλαγὴ τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ ἴσως δημοσιευθεῖ ἀργότερα. Μ. Γ., Βέρροιαν. Στὸ εὐγενικὸ καὶ τόσο ἐνθουσιῶδες γράμμα σας μᾶς γράφετε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς :

«Ἔχω βγάλει ἕνα ποιηματάκι, ὅπου σοῦ τὸ στέλνω.

»Μάθε ὅτι δὲν εἶμαι ποιήτρια, ἀλλὰ εἶνε ὁ πόνος τῆς καρδιάς μου, ποὺ μ' ἔκανε νὰ γίνω.

»Μάθε κι' ἕνα ἄλλο : "Οτι δὲν εἶμαι καὶ πολὺ σπουδαομένη. Πολὺ μικρὴ ἐβγῆκα ἀπ' τὸ σχολεῖο. Ἤμουν 13 ἐτῶν ὅταν βγῆκα, τώρα εἶμαι 16 ἐτῶν.

»Δὲν εἶμαι Ἑλληνὶς ὄχι ! εἶμαι ξένη, ὅμως ἔχω γεννηθεῖ ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα.

»Ἂν καὶ δὲν εἶμαι Ἑλληνίς, καὶ ἐν τούτοις ὅμως τὴν Ἑλλάδα τὴν λατρεύω, τὴν ἀγαπῶ ὅσο ἐσὲ «Μπουκετάκι» μου καὶ τὰ Ἑλληνικὰ πολύ, μὰ πάρα πολὺ μοῦ ἀρέσουν.

»Καὶ ἔτσι εἶμαι τρελλή, καὶ ξετρελλαμένη νὰ σὲ διαβάζω μὲ λαχτάρα καὶ ἀνυπομονησία «Μπουκετάκι» μου, τὰ μυθιστορήματά σου μὲ μαγεύουν, μὲ τρελλαίνουν...»

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμότατα γιὰ τὰ καλά σας αὐτὰ λόγια. Τὸ «Μπουκέτο» ὑπερηφανεύεται ποῦχει φίλες καὶ φίλους τόσο ἐνθουσιῶδεις, ὅπως σεῖς. Δυστυχῶς ὅμως τὸ ποιηματάκι σας δὲν εἶνε τετυχημένο. Λ. Α. Π. Τὸ ποίημά σας, μὲ τὸν τίτλο «Τώρα ποὺ ἀνοιγκης σ' ἄλλον ε», ὄχι καλό. Στυλάβαν. Αἴγινα. Δυστυχῶς τὰ διηγήματά σας ὄχι καλογραμμένα. Πρωτόλεια μᾶλλον. Πρέπει νὰ διαβάσετε πολὺ καὶ νὰ μὴ διάζεστε νὰ δημοσιεύσετε τὰ ἔργα σας. Βιολέττα, Χαλκίδα. Γράφετε ἀρκετὰ καλά. Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ μᾶς στέλνετε δὲν εἶνε «τραγοῦδι», ὅπως λέτε στὴν ἐπιστολή σας. Εἶνε διήγημα. Καὶ μεταξὺ τραγουδιοῦ καὶ διηγήματος, χάσμα μέγα ὑπάρχει. Τί σχέσιν δύναται νὰ ἔχῃ π.χ. ὁ Φάντης μὲ τὸ ρετσινόλαδο ; Ἐπίσης τὸ ἔργο σας δὲν ἔχει ἀρχὴ ἢ ἀρχίζει πολύ-πολύ... νεωτεριστικά. Στεῖλτε λοιπὸν τίποτε ἄλλο, πλήρες, μ' ἀρχὴ καὶ τέλος, μετὰ κεφαλῆς καὶ ποδῶν. Δημβάλαιν. Θεσσαλονίκην. Καὶ στὰ νέα σας ποιήματα παρατηρεῖται τὸ ἑξῆς περίεργο : "Οτι ἐνῶ ἀρχίζουν καλά, χαλᾶνε ἐαφνικά. "Ἕνα ὁλόκληρο καλὸ τετράστιχο π.χ. τὸ καταστρέφει μιὰ κακή, ἀκαλαίσθητη, χυδαία λέξι. Στὸ ποίημα «Δὲν μ' ἀκουσες» κυρίως, συναντᾶ κανεὶς πολλὰ τέτοια σφάλματα. Ξέρετε δὲ γιατί συμβαίνει αὐτό ; Γιατί γράφετε τοὺς στίχους βιαστικὰ κι' ἀπρόσεχτα. Συνεπῶς... προχέετε καὶ μὴ διαζόσαστε. Τὸ ὄνειρο τὸ διορθώσατε κάπως, μὰ καὶ τὸ χαλάσατε. Ἰδοὺ τί λέτε στὸ τέλος :

Καὶ τότε ὄνειρο φριχτό,
εἶδα στὸν ὕπνο μου π' ἀκόμα,
καλή μου σὰν τὸ στοχαστῶ,
κολάει ἡ γλῶσσα μου στὸ στόμα.
"Ἐβλεπα πὼς σὲ νιοφκιαγμένη,
βάρκα σὲ θάλασσας γαλήνη,
κυλοῦσαμε ἀγκαλιασμένοι,
ντυμένοι στὰ λευκὰ σὰν κρίνοι.

Καὶ σᾶς ρωτᾶμε : Εἶνε φρικτὸ τὸ ὄνειρό σας αὐτὸ καὶ γιατί ; Εἶνε φρικτὸ νὰ ταξειδεύῃ κανεὶς μέσα στὴ γαλήνη μὲ τὴν ἀγάπη του ; "Ὀχι, γιὰ τὸ Θεό ! Μ' ἄλλα λόγια ἀκολουθῆστε τὴ συμβουλή μας : Γράφετε πιὸ λίγους στίχους καὶ προσέχετε καὶ μὴ διαζόσαστε. Κάποιον, Λάρισσαν. Τὸ ποίημά σας ἴσως ἀπόπειρα μοντέρνου ποιήματος, μὰ ἀπόπειρα ὄχι ἐπιτυχής. Κοινὸ θέμα, συνηθισμένα καὶ χιλιοειπωμένα λόγια. Πάντως τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ ὡς δεῖγμα τῶν τάσεων τῆς σημερινῆς ποιήσεως, ποὺ πάει νὰ πετάξῃ ψηλὰ καὶ σύρεται ἐπὶ τοῦ... πεζοῦ δαπέδου τῶν καμπαρέ. Ἰδοὺ :

Μές στὸ θαμπόφωτο τοῦ καμ-
(παρὲ τὴ γνώρισα
ἐνῶ σ' ἕνα ταγκὸ στροβιλιζό-
(μουνα μαζί της
κάπως χαδιάρικα καὶ τρυφερὰ
(τὴν κύτταζα
κιαυτὴ παθητικὰ ἔγερνε πάνω
(μου τὸ λιγερὸ κορμί της.
"Ἠτανε μιὰ Βιενέζα, μὰ μὲ τὶς
(ψυχρὲς γυναῖκες τοῦ Βορρᾶ
τίποτε δὲν τὴν ἔκανε νὰ μοι-
(άζῃ.
Εἶχε δυὸ μαῦρα μάτια σκοτει-
(νὰ
καὶ δυὸ ὑγρὰ χειλάκια κατα-
κόκκινα γιὰ φίλημα μοῦ
(πρότεινε μὲ νάζι.
Φίλησα τὴ μικρή μου Γκὲρλ σὲ
μιὰ μικρὴ γωνιὰ τοῦ καμπαρὲ
καὶ θὰ θυμᾶμαι πάντα τὸ φιλί
(της.
Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Βιεννέζα
φεύγοντας γιὰ τὴν πατρίδα
(της
καὶ τὴν καρδιά μου ἔπερνε μα-
(ζί της.

Γιὰ τὴν μετρικὴ ἀναρχία δὲν σᾶς λέμε πειὰ τίποτα, γιατί στὸ ποίημά σας δὲν σοκάρει καὶ πολύ.

Τὸ γραμμόφωνον κατήντησε τὸ ἀγαπητότερον μέσον ἐκλαϊκεύσεως τῆς μουσικῆς

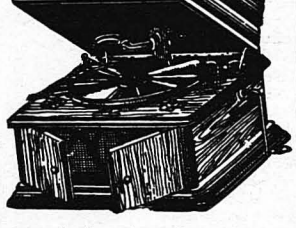

Χωρὶς αὐτὲ κανένα σπίτι δὲν εἶνε τέλειο. Ὅλοι, νέοι καὶ γέροι, μαζεύονται γύρω του. Μ' αὐτὸ ἡ νεότης ἔχει στὴ διάθεσί της τὶς πιὸ φημισμένες ὀρχῆστρες τοῦ κόσμου, ποὺ παίζουν τοὺς τελευταίους χοροὺς τῆς ἐποχῆς. Χάρις σ' αὐτο, οἱ γέροι ξαναζοῦν τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ τῶν νειάτων των, ἀκούοντας τὶς ὡραιότερες καντάδες ποὺ τραγουδοῦσαν στὶς ἐκλεκτές των. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ κανεὶς τὸ γραμμόφωνο, πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνα ὄργανον μὲ τὶς τελευταῖες τελειοποιήσεις. Τὸ γραμμόφωνον ΣΤΑΡΡ, τύπου XXII, εἶνε τὸ μοναδικὸν ὄργανον ποὺ συγκεντρώνει τὰ χαρίσματα αὐτά :

ΜΙΑ ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΑΞΙΑ

Πώλησις μὲ μηνιαίας δόσεις παρὰ τῇ :

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ : Στοὰ Ἀρσακείου 12, Πειραιεὺς : Φίλωνος 48, ΘΕΣ)ΝΙΚΗ : Βενιζέλου 22α. ΠΑΤΡΑΙ : Ρήγα Φερραίου 84. ΒΟΛΟΣ : Ἑρμοῦ 111.